

Сања Савић Милосављевић

ПРИЧЕ ЛОПОВА ПОШТЕЊАЧИНЕ

Сања Савић Милосављевић
ПРИЧЕ ЛОПОВА ПОШТЕЊАЧИНЕ

Илустрације
Ауторка

Уредник
Младен Милосављевић

Лектура
Јелена Кршић

Поговор
Владимир Петровић

Прелом текста
Миланче Марковић

Дизајн корица
Андрија Јонић

За издавача
Сања Савић Милосављевић

Штампа
„Мозаик“, Велика Плана

Тираж
500

Издавач
Бедем књиге д.о.о.
Витезова Карађорђевог звезде 42д, Београд
www.bedem.rs
bedemknjige@gmail.com

Сања Савић Милосављевић

ПРИЧЕ ЛОПОВА
ПОШТЕЊАЧИНЕ

БЕДЕМ

У ВОД!

ТА ДРУГО ТИ ДОЂЕ КЊИЖЕВНОСТ
ако не штрпкање одавде и оданде, на
комаде, на команде, не вересију и реверс; крадуцкање,
штекуцкање, лапање и дрпљавање, отуђивање и отуђење
свега и свих: мотива, времена, почетака и крајева,
средина и стомака свих дебљина и висина, богу дана
и пријатељу лудовања, сопствених увода и прича без
повода. Лопов никад од окрајака не може да направи
цјелину, вазда се или прелива или натежу крпице,
скраћују штрафови, skleпавају куће, надограђују виле.
Због тога му, за властито искупљење, не преостаје ништа
друго него да ствари назове правим именом: лоповија.
Зато често здипим приче – од сопствене глупости, страха
од једноставности, заборава, славе, анегдоте и гре'оте, а
понајвише мажњавам од сопствене лоше воље.

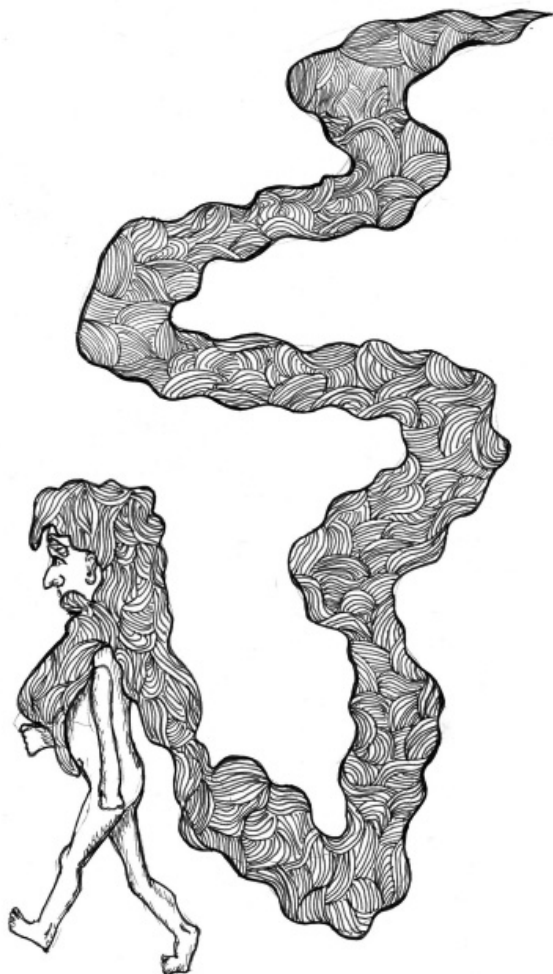
Стара душа

УТАЛА ЈЕ ЈЕДНА СТАРА ДУША сви-
јетом тражећи за себе мјесто да се
угнијезди. Видјевши велики стомак једне жене, пожеље да
у њега ускочи. Није прошло много, жена се породи. Про-
ђе још мање док је стара душа стигла да се начуди што је
у мајушном тијелу. Познавала је све око себе и вољела
свијет иако су се сви око ње трудили да је убиједи у то
да не зна ништа. Како је била савршена, није умјела да
се наљути нити да другоме учини зло, па је прихватала
савјете својих родитеља: како и колико хране јој треба,
како да хода, како да учи, како да чита. Од своје добро-
те, мислећи да ће се одати ако демонстрира да све умије
боље него што јој показују, она поче на своју старост да
заборавља и лагано стаде прихватати дјечије незнање.

Не би било ни пола муке да јој за то није требало
преко педесет година. Можете да замислите чега се све
у тај њен дотадашњи живот није натрпало... Стара душа

тако оде да потражи други стомачић какве мајке, а дијете од педесет љета остаде у своме старом тијелу да се маје небитним стварима које бјеше по својој наивности прихватило од околине.

Клиничка смрт

ИЛО ЈЕ ПРОХЛАДНО и био је мрак. Прво што је помислио било је да је у оном чудном стању између јаве и сна, када осјећамо да нас нешто притишће на грудима и док покушавамо да отклонимо невидљиву препреку за уздах, као да се истовремено боримо и за живот. Ипак, може да дише. Та веза са свијетом није била прекинута. Отвори капке и поче да одмјерава реалност о којој су му говорила његова чула. Опипа очи да би се увјерио да види. Гледао је, али је све око њега било мрачно. Полако помјери и руку коју је до тада држао под образом, па обје ноге. Могао је да их помјера и није осјећао никакав бол, само му се у глави помало вртјело, налик на благу несвјестицу. Појма није имао откуд се одједном затекао овдје. Разабра једну по једну чињеницу и сјети се без проблема свог имена, презимена, породице, дијелова живота без битних

осјећања – онолико колико му је било довољно да „зна ко је“. Напрегну се још мало и сјети се да је доживио неку несрећу, у саобраћају или нешто слично, послије које је и изгубио свијест па је могао уз крајњи напор и да претпостави да је ово неко чудно стање међупостојања или сна кроз које ће изгледа морати да прође као кроз иглене уши, остављајући све своје идеје о томе шта је живот на неком бољем, сигурнијем и далеком мјесту.

Ваздух је био помало сув. Не толико да би га грло пекло, али довољно да то буде прво што му смета у свијету који га окружује након доживљеног реза. Опипа тло испод себе. Било је равно и хладно. Вјероватно црно. Нешто налик на бетон од добро уситњених каменчића, премазан глатком заштитом преко читаве површине. Устаде и поче лагано да хода. Срећа због чињенице да је здрав одједном усахну пред мишљу о сопственој необазривости: куда је то кренуо без потребе? И како се усуђује да иде по мраку, кад не може тачно да одреди ни какво је тло под његовим ногама? Поведен предосјећањем што долази у прави час, али сувише пркосан да би му било довољно да га оно закочи, слједећи корак направи повлачећи врх ципеле пред себе. Крену да се насмије својој скепси кад му ципела пропаде у воду.

Једва се одржа на ивици бетона и руком прође кроз течност. Помириса мокре дланове. Била је то обична вода. Шљапну неколико пута ногом и насмија се звуку брчкања, првом познатом знаку живота откад је у овом смијешном стању. Прислони јагодице на површину воде и осјети како му ситни таласи равномјерно квасе прсте, а кад су му се више изоштрила чула, схвати да се вода чује и у даљини. Неки стидљив звук заплускивања као да је извирао из саме тишине гурајући је при томе у неки запећак и превлачећи преко читаве звучне слике јединствен звук, као што сликар преко платна навуче основни тон.

Већ се губио у мислима које су га увлачиле у вир, кад схвати да један звук одудара од осталих. Пратећи ивицу обале, базена, или већ чега, кретао се у правцу извора звука. Кад помисли да је све био само плод маште, из правца дубине воде доприје још један звук, налик на звук хица. Оба необична тона утихнуше и опет се зачу познато тихо и свеприсутно запљускивање талашчића о бетон.

– Шта то радиш?

Женски глас припадао је неком ко је стајао одмах поред њега. Трзну се, исправи и заглади косу. Обузе га стид дјетета ухваћеног у откривању свог тијела. Ни за ову реакцију није знао откуд се појавила.

– Ти си нов?

Он климну, не размишљајући да ли жена може да га види. А потом се поново изненади. Видјела га је. Или осјетила.

– Хајде за мном.

Он се коначно мало сабра и дозвољава свој глас у помоћ. Промуца грлом човјека који одавно није проговорио.

– Ништа не видим. Могу ли да те узмем за руку?

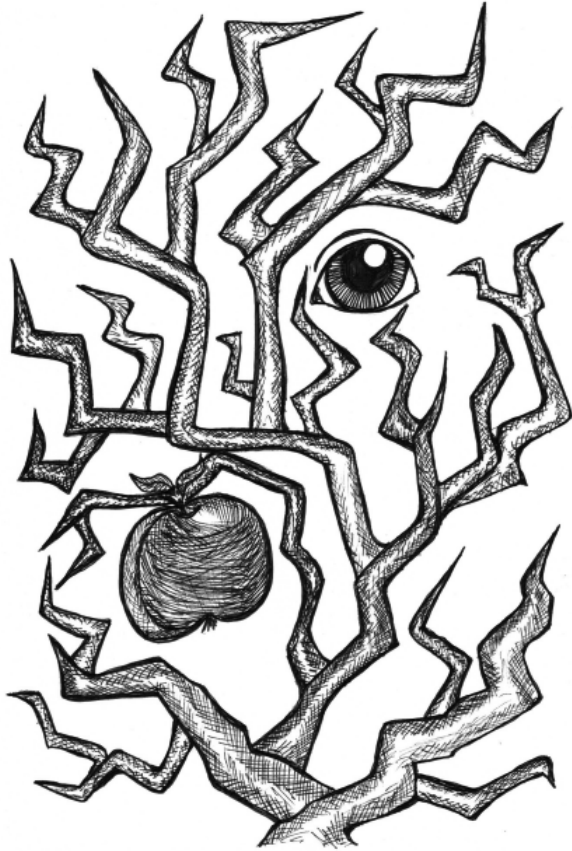
– А да, ја заборавила – рече она као да се поново сусреће с нечим с чим се одавно није срела. – Узми ово – рече му и у његову руку стави парче тканине налик на руб сукње или траку за косу.

Ходали су неко вријеме, а онда се жена заустави. Он схвати да су стигли.

– Сједи ту и не мрдај. Ту не сметаш никоме. Једно вријеме нећеш ништа видјети, док ти се вид не привикне на мрак. Касније ћеш научити да осјетиш таласе.

– Таласе?

– Преко коже ћеш осјетити кад ти се неко приближава, а и слух ће ти постати истанчанији, па ћеш моћи слободније да се крећеш. Ако будеш међу срећнима, разликоваћеш црне од црњих.

- Ни Ви нисте одавде?
Жена се иронично насмија.
- Шта ти мислиш? Да неко добровољно пада у кому?
– Хоћете да кажете да су сви људи који су овдје пали у кому?
– А шта си мислио? Да смо на годишњем одмору?
– Нисам мислио. Извињавам се.
– Овдје се нико не извињава. Сви само чекају да прође. Јеси ли гладан?
– Не.
– Сједи ту. Идем на своје мјесто. Ако ти нешто треба, зови.
– Хвала. Како се зовете? Кога да зовем?
– Зови кога год хоћеш. Свакако ти се нико неће одавати – рече му она и шмугну без поздрава.
- Пребирао је њене ријечи. Насмија се сам себи. Да, она јесте говорила штуро, па ипак, у гласу јој није било ничега сувишног ни нерјешивог. Ухвати га умор човјека који је промијенио галаксију. Није могао да претпостави шта треба да значи заспати у овом мраку. Сан је раније увијек везивао за тоњење у мрак, у тишину.

***

Слике су долазиле. Исјечене и нагомилане једне на друге. Отвори очи. Опет мрак. Одмарање овдје никако није мировање, помислио је кад је схватио да се поново налази у свијету из којег је кренуо у сан. Исправи се и осјети колико је огладнио. Након кратког размишљања, на крају испусти једно гласно: „Хеј!“ не би ли дозвољавао жену. Зачу неко шуштање у непосредној близини, а потом и звуке негодовања.

Овог пута је веома добро осјетио женин прилазак.

Као што је неким чудом осјетио и да се други љуте на њу што му помаже.

– Не брине за њих. Увијек се више радују кад двојица оду него када један дође.

– Све исто као горе. Тамо. Не знам више. Опрости.

Жена се поново насмија човјековим остацима лијепог васпитања.

– Не брине. Увијек гунђамо једни другима. И ја сам гунђала кад су други помагали. Знају и они да ти нисам помогла ја, помогао би ти неко други. И њима су. И мени су. Дођи.

И она му поново пружи комад тканине, а он крену за њом. Ходали су без ријечи неко вријеме.

– Убери два плода. Сачувај сјеменке и остави их на мјесту гдје сједиш. Кад оберемо половину ове гредице, засадићемо нов жбун.

Човјек поче да пипа. То је било некакво чудно воће или поврће величине брескве, по облику налик на дуњу. Укус није могао тачно да одреди. Расло је на жбуновима до кољена.

– То је све?

Жена прећута одговор. Он се постидје свог разочарања.

– Чудо је да у овом мраку било шта и успијева.

Она не одговори, пруживши му комад тканине, и брзо крену према мјесту са којег су пошли.

– Никад раније, у ствари, нисам пробао овакво нешто. Како се зове ова биљка?

– Не знам.

– Како не знаш? Не мислим да ми кажеш латински назив, него како је ви зовете међу собом?

– Никад нисмо о томе разговарали.

– Како нисте? Па шта кажете једни другима, шта идете да наберете?

– Овдје свакако нема ништа друго да се набере.
Идем по воду и идем да једем. То је све.

– Овдје имате нешто што читав свијет нема!

– Кога брига како се она уопште зове?

Није имао снаге да се расправља, чак се осјети помало постиђено.

– Хвала за труд.

– Од тога немам ништа. Како ријечи могу да имају тежину ако постоји свијест да све може да нестане истог тренутка?

Воћку је јео полако, пажљиво у устима одвајајући кожицу од средине и размишљајући о томе како је успјела да нарасте под таквим условима. Није волио да једе свјеже воће и поврће, па осјети да му се други комад не једе. Схвативши да ће тако пропустити главно јело, поједе и њега. Потом је осјећао како му се храна спушта низ једњак, долази у желудац, како раде његови мишићи. Први пут послије много времена обрати пажњу на своје тијело.

Ишчудивши се чињеници да му срце куца у грудима, полако поче да запажа своју околину, колико год је штуре сигнале давала о себи. Говор би се чуо тек на тренутке, и то кратко и неразговијетно. Тихи кораци су били још рјеђи, увијек у истом правцу, мада су се међу собом разликовали. Некима су пуцкетали зглобови. Неки су били убрзани, неки спори, неки троми.

Сјети се досаде из дјетињства, свог посла и својих страсти, па ипак, све то заједно није било довољно да га забави док поново не пожели да спава.

По леђима га потапша жена.

– Можеш са мном до баште.

Иако није био гладан, прихвати позив не би ли макар мало прошећао.

– Запамти пут.

– Зашто?

– Обавезе су тешке и кад су видљиве. Кад их подра-
зумијеваш, постану неподношљиве. Не могу сваки пут да
те водим.

И тако он поче да памти пут. У одласку и у повратку.
Пратио је и људе око себе. Примијетио је да један старији
човјек сједи недалеко од њега, дјечак мало даље, али на
другу страну, двије жене преко пута стазе према башти.
Из њиховог правца се чуо разговор. Схвати да међу тим
људима постоје односи због којих им никада није досад-
но.

***

Послије неког времена, човјек поче да поболијева.
Знао је да се његов кашаљ чуо, и да их је плашио. Није се
изненадио када њих неколико дође и обрати му се.

– Са друге стране ријеке постоји друга земља. Они
живе другачије од нас. Боље. Мораш тамо. Знаш ли да пли-
ваш?

Човјек се стресе од помисли да треба да плива у
мраку, у хладној води, болестан и, уз све то, не знајући
шта га чека.

– Зашто ви не идете тамо, ако се живи боље?

– Нико од нас се никада није разболио да би имао
снагу да се упусти у ријеку. Не брини. Чим запливаш,
почеће да се раздањује. Наша обала изгубиће се чим те
обасја први свјетлосни зрак.

Сви ћутањем потврдише ове ријечи.

Помогаше му да устане, придржавајући га за об-
је руке, и сигурним кораком га одведоше до ријеке, нај-
краћим путем.

– Понеси ово – рече му жена, ставивши му у руке
два плода њихове биљке.

– Можда ће ти затребати у замјену за лијек.

Тако човјек крену на пут.

Додавши неколико тренутака неизвјесности у општем црнилу, све се одвијало по њиховој претпоставци. Ослушкујући воду све више и више, примијети да се у звук све снажније уплићу ведрије мелодије. Прво дискретно, а потом брзо, преплавише га боје.

На хоризонту се појави друга обала.

***

Зелени брдовит предиио био је сав обрастао ниским жбуњем и прошаран сивкастом травом. Вода је била топлија. Одједном га обузе невјероватна срећа, иако га је тијело још увијек бољело. Желио је да устане да потрчи, да рукама милује траву или да само узме једну гранчицу дрвета и сатима зури у њу. Ипак није имао снаге за све то, него се уморним кораком упути према врху брда, куда је водила једина стаза.

Чим пређе преко превоја, у даљини пред малом плавом кућом угледа човјека, који је радознано зурио у њега.

– Тражим некога ко би ми помогао да се излијечим. Трну ми леђа, осјећам јак бол. Прелази и на стомак. Чуо сам... да су вам љекари веома добри.

Овај га одмјери од главе до пете, па сумњичаво одмахну главом.

– Пробај у граду.

– Како да дођем тамо?

– Зашто мислиш да бих ти то рекао а да ми ничим не платиш?

Човјек му збуњено пружи једну воћку коју му је спаковала жена. Овај је халапљиво загризе.

– Настави овим путем.

– Како да знам који је то град?

– Нема их стотину. Има један једини. Шта ти мислиш? Гдје си...

Наљути се на себе кад схвати да га је логичан одговор коштао половине воћа. Зерече се да ће слједећи пут бити пажљивији.

***

Дуго је ходао али, понукан претходним искуством, прво би се распитао колико ће га тражена информација коштати. Неки старац коначно пристаде да му каже куда треба да иде у замјену за један залогај воћке.

– Тражи у апотеци.

– Зашто ми то наплаћујеш кад си само три пута зинуо да ми даш ту информацију?

– Три пута зинуо, али хиљаду пута туда прошао. Дај гриз!

Човјек не имаде куд него даде деди да загризе воћку. Настави путем до града па уђе у прву апотеку.

– Потребно ми је нешто против бола у леђима.

– Имате ли љекарски рецепт?

– Не.

– У овој апотеци можете да добијете лијек једино уколико Вам га је доктор прописао.

Бол у леђима га прободје.

– Али...

– Жао ми је – и апотекар му показа врата. – Не вјерујем да ћете у било којој другој апотеци пронаћи оно што тражите.

– Има још аптека у граду?

– Колико Вам срце иште.

Човјек сврати у слједећу апотеку. Та апотекарка била је нешто љубазнија од свог колеге кад јој човјек искрено рече да је залутао у град, на ову планету и у ову апотеку и да не зна ни како изгледа болница у овој необичној земљи,

те да не планира да посјећује доктора. Ту је само да добије нешто што би му ублажило бол.

– Добро, даћу ти лијек. Триста тлипуја.

Човјек је погледа толико збуњено да апотекарка схвати да је тип, у најмању руку, пао с Марса у њен град.

– Добро. То нам не препоручују да радимо, али за тебе ћу распаковати кутију и продаћу ти једну таблу за педесет тлипуја.

– Али ја немам нити један тај твој... Тлипуј! Све што имам је ова воћка. Загризена.

Апотекарка га погледа поспанним очима с мјешавин ом гађења и сажалења.

– Шта ће мени те твоје воћке?

Човјека обузе бијес, љубазно јој се извини због сметње и спакова воћку у џеп. Апотекарка поправи наочаре на носу.

– Одакле си ти уопште кад се понашаш тако чудно?

Човјек јој не рече ништа. Напусти апотеку. Да је знао одговор, можда би оставио утисак васпитаног човјека. Овако, био је оптужен за бахатост само због тога што није знао како да се изрази, а можда и због тога што је осјећао да на туђа питања прво мора да одговори себи, па тек онда другима.

Трећи апотекар није се много разликовао од својих претходника. Одобриво је човјеку вересију, међутим, затраживши личну карту коју овај није могао да му да јер је није имао, избаци га.

Схвативши да од људи из те земље неће добити ништа више од горког сјећања и лошег искуства, док је још био у снази, човјек се запути према обали на коју се насукао. Стање му се погоршавало, али је инат био јачи. Стигавши до воде, примјети да му је сјенка на истом мјесту. Загледа се у сунце. И даље је било у зениту.

– Зар је могуће да је овим људима овдје увијек дан?

Сјети се поспаних очију апотекарке која га је услужила, па једног апотекара, па другог апотекара и још неколицине људи које је успио у пролазу да види јер су готово сви били у аутомобилима. У невјерици одмахну главом. Ови људи заиста јесу све вријеме живјели по дану. И прије него што је уплео себе у размишљање о томе како ли им изгледа живот, схвати да ће се тиме исцрпити, те да нема снаге за бацање. Заплива у дубину и тек кад се одвоји од дна, зачу иза себе глас који га дозива.

– Хеј ти! Врати се!

Човјек се врати, одазвавши се једном од апотекара.

– Сви желе твоје воћке! Гдје си их набавио?

Одмах се око њих створи гомила људи. Зеленаш деда погледа ка његовом џепу.

– Ону сам прогутао с кошпицама. Имаш ли још коју?

Човјек из џепа извади преосталу, загризену воћку. Апотекар је одмах зграби и окрену ка сунцу, прво је загледа а потом је предаде свом помоћнику.

– Ставите је под лампе. На температуру ове воде – окрену се ка човјеку. – Гдје изворно расте ово биље?

– Дошао сам по лијек за леђа. Треба ми нешто да ме леђа више не боле – промуца човјек на крају.

– Иди и донеси му лијек за смиривање болова из апотеке – нареди апотекар другом помоћнику па се окрену човјеку. – Слушајте, плод биљке коју сте поклонили овом човјеку има исцјељујуће дејство на нас овдје који нисмо заспали укупно сто седамдесет три године! Овај срећник који је појео само два залогаја те необичне јабуке спавао је пуна три сата. Веома је битно да нам кажете од кога сте купили ове воћке.

– Они су добри људи, даће вам их.

– Ко? Ко их узгаја?

– Како да дођемо до њих?

– Само пливајте дубоко, дубоко док не падне мрак...

Ту човјек изгуби дах на неизрециво разочарање свих око себе.

– Шта му значи док не падне мрак?

– Видиш да је умро, само је говорио о свом стању.

Нема ништа од тога.

– Да није мислио на неку биљку из језера?

– Све смо их одавно испитали.

Дотрча и младић с лијеком против болова. Рекоше му да је прекасно.

– Шта да радимо с тијелом?

– Пустите га у језеро.

***

У дубокој води човјек се нагло трзну, опечен таласом животне струје, и поче да помјера руке и ноге, прво споро, а потом све брже и снажније док не исплива на мрачну површину.

Пливао је тек толико да су га мало забољеле руке кад при замаху дохвати обалу. Снагу која га је обузела од среће потроши да се попне на бетонирани мол па је, кад је изашао, био потпуно исцрпљен и схвати да ће морати мало да се одмори. Лежао је зурећи у празно неколико тренутака. Осјети радост кад препозна познат терен под ногама. Ускоро препознаде и блато којим је толико пута пролазио када је ишао по воду. Потрча, гласно дозивајући, али одговора није било.

Можда су заспали.

Након неколико тренутака, напипа своје мјесто, огриске воћака које је закопавао. Оде до баште.

Нигдје никога.

Поче да виче. Ни гласа. Нађе се одједном сам усред мрака који га је покривао свуда, и изнутра и споља. Леже

на земљу и поче да плаче као никада до тада – за свим што је изгубио, за погрешним изборима које је направио, за пропуштеним приликама које су могле бити његов живот.

Плакао је дуго. Сјећао се свих ситница. Кад осјети да очи почињу да га боле и након благог налета доколице, схвати да је пред њим живот и да га сви из мрака гледају.

На путу до ријеке, обузе га јак бол.

* * *

Учини му се да никога нема у болничкој соби тог јутра кад се пробудио из коме.

– Боље је тако – рекавиши ово у себи, он искоси главу у страну и видје своју жену како спава на ниској фотељи.

Њој ће првој рећи. Ако буде имао снаге. Само док се пробуди. Шта ли сад сања? Пређе погледом преко жениних бокова. Била је покривена само танком бијелом плахтом. Обје руке ставила је под главу. Коса јој је била непочешљана. Сад би се наљутила да је ово чула: како се не чешља. Чешља се рукама сваки пут кад пере косу! За њега то није чешљање као што није ни лаж то да се никад не чешља... Како се само пожелио расправа с њом.

Жена се помјери.

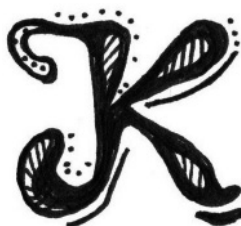
И даље спава.

Пустиће је. Не би јој овај сан покварио ни за читав свијет. Пређе погледом преко болничке собе. Зид је био испуцао, готово да није било дециметра квадратног чисте бијеле површине. Влага. Прозори су стари. Опрани ко зна када. Напољу су се видјели врхови смрча. Да, то је била она болница коју нико не воли. Коју сви извргавају руглу. На њен рачун се и сам шалио. Раније. Сад ју је волио. Искрено. И пљесниви плафон и шуму у којој је направљена. И сестре које ће доћи када преброде јутарњу гужву у са-

обраћају и све препреке које су у стању да измисле не би ли украле који секунд од болести. Али оне га воле. И њега и његову досадну жену, која мисли да ће читав живот да их поткупљује кесом са килограмом банана и оним соком од вишања што је добар за крв, како јој је рекла докторица кад је једном пала у несвијест. Тада стварно пожеље да је пробуди и одмах јој каже.

Али неће. Пуститће је да спава док задовољство не нарасте, не распрсне се, и од својих парчића не направи подсјетнике да му никакав дан бољи од данашњег није потребан.

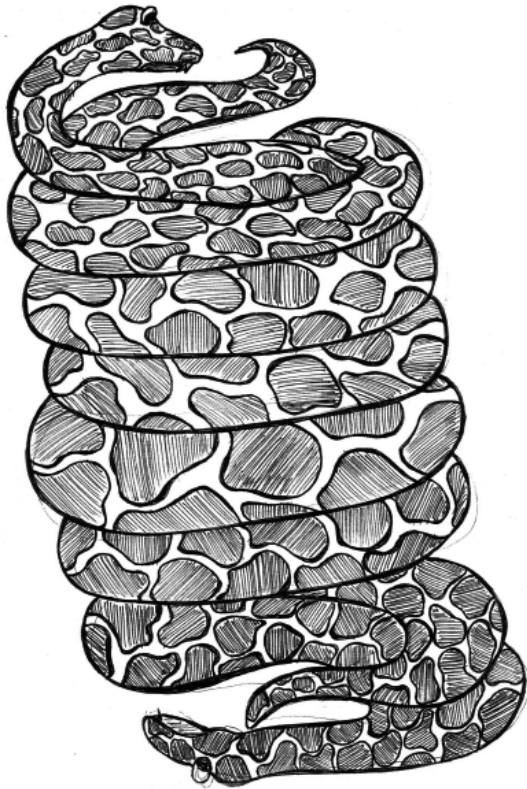
Зашто змије имају танак реп и малу главу

АД ЈЕ БОГ ОДЛУЧИО да направи по двоје од сваке врсте, да би могли да се размножавају и продужавају је, пустио је сваком пару да се сам договори чија ће бити прва – да има предност, а чија посљедња – да има задњу ријеч.

И кренули тако – медвједи, срне, мишеви, сви редом да се договарају ко ће бити глава а ко ударати задњим ногама, а змија, намерачила да буде и једно и друго, па све избјегава разговор са својом љепшом половином: те има неке обавезе, те мора у посјету код гуштера, те иде у лов на слонове. Не би било ни по јада да и женка није смислила исту тактику, па од муке кренула да се издужује, не би ли и она стигла да буде и почетак и крај, и алфа и омега.

Заобилазиле су се тако неко вријеме, а кад је дошао

вакат да се све животиње изјасне ком опанци, ком обојци, виде да немају куд, па су морале да закажу састанак. Дотад су се већ, и једна и друга, толико биле издужиле да нису могле право да ходају, него све крену лијево, а тијело забацују удесно. Да обје нису постале такве, не би једна другу ни препознале. А пошто им је све било јасно, да су им се намјере поклопиле, није им било друге него да се праве као да до промјене није дошло, а да ће до договора морати комбинацијом борбе и лијепих ријечи.

Почеше тако да стискају једна другу не би ли се потрле, потпуно заборављајући да би борба могла да буде и продуктивна. На примјер, ко изгуби да буде реп. Средина им је, са друге стране, постајала све јача. Да их је неко у том тренутку питао шта желе, обје би рекле: све, а да их је питао зашто, ниједна не би знала одговор.

У том самртном загрљају дођоше Богу на истину и додјелу особина. Он видје колико је сати и да ниједна страна неће да попусти, па их остави тако стегнуте и завезане средине, неспособне за радост договора.

Тако је и данас, чим неко нема бар један крај да отпусти, једну жељу другом да преда, одмах се однекуд створе змије па крену да га даве. Не због какве сопствене користи, него тек тако, да би имале све. И баш због тога, нит су им репови јаки да могу да одбаце од себе какав терет или опасност, нит су им главе мудре да могу правилно да о томе просуде. Имају само пусту средину да њоме спријече другог да буде ич паметнији.